

ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุ
ในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

PROBLEMS OF POLICY MAKING ON CASH ALLOWANCE UNDER AN INCOME
GUARANTEE PROJECT FOR THE ELDERLY, NONG PHAI SUBDISTRICT,
CHUM PHAE DISTRICT, KHON KAEN PROVINCE.

วีระยา หัตถ์จันทอง
Veeraya Hatjanthorn
เทศบาลตำบลหนองไผ่ จังหวัดขอนแก่น

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น 2) เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุ และ 3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบล หนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 308 คน โดยใช้สูตรของทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) มีลักษณะเป็นแบบตรวจเช็ครายการ (Check List) การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยประชากร (Independent t-test) และ F-test หรือ (One-way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1) ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยรวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาทางด้าน โดยเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านวิธีการ

จ่ายเงินและการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รองลงมาได้แก่ ด้านขั้นตอนการยื่นคำขอ และการตรวจสอบผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

2) ผลการเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น พบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพ ที่มีเพศและระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น ไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น มีรายละเอียดดังนี้ (1) ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พบว่า ปัญหาที่พบบ่อย คือ ขาดการประชาสัมพันธ์ให้เข้าใจเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รองลงมาคือผู้นำชุมชน ขาดการประสานงานเกี่ยวกับการจัดการที่ผู้สูงอายุจะได้รับเบี้ยยังชีพ และไม่มีเอกสาร แผ่นพับ ใบปลิว แจกให้ผู้สูงอายุ ส่วนด้านแนวทางแก้ไข พบว่ามากที่สุดคือ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบให้เข้าใจถึงคุณสมบัติ และเอกสารที่ต้องใช้ในการรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รองลงมาคือ ผู้นำชุมชน ต้องมีการประชาสัมพันธ์ผ่านลำโพงประชาสัมพันธ์ของหมู่บ้าน และควรมีเอกสาร หรือข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องแจกไว้ให้ผู้สูงอายุ หรือลูกหลานได้รับทราบ (2) ด้านขั้นตอนการยื่นคำขอและการตรวจสอบสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ปัญหาที่พบบ่อยที่สุดคือ ขาดการประชาสัมพันธ์ถึงขั้นตอนในการยื่นคำขอ เอกสาร และขั้นตอนการตรวจสอบสิทธิ และขาดการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร หรือขั้นตอนการรับเบี้ยยังชีพให้กับผู้สูงอายุรับรู้ ส่วนด้านแนวทางแก้ไข พบว่ามากที่สุดคือ ประชาสัมพันธ์และชักชวนความเข้าใจถึงขั้นตอนต่าง ๆ ในการรับเบี้ยยังชีพ ให้กับผู้นำชุมชน แล้วให้ผู้นำชุมชนไปประชาสัมพันธ์แก่ผู้สูงอายุ รองลงมาคือควรมีข้อมูลให้ลูกหลานได้รับรู้ด้วย และประกาศหรือประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้ทราบบ่อย ๆ และ (3) ด้านวิธีการจ่ายเงินและการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ปัญหาที่พบบ่อยที่สุดคือ ความล่าช้าในการจ่ายเบี้ยยังชีพ รองลงมาคือขาดการประชาสัมพันธ์ให้ทายาทผู้เสียชีวิตทราบ

และถ้าผู้สูงอายุเสียชีวิตในกลางเดือนให้ได้รับเบี้ยยังชีพ ส่วนด้านแนวทางแก้ไข พบว่ามากที่สุดคือ บกขัณฑ์ตอน หรือระเบียบวิธีการให้ประชาชนทราบ รองลงมาคือกำหนดวันที่แน่นอนในการจ่าย เบี้ยยังชีพในแต่ละเดือน และให้สิทธิ์ผู้เสียชีวิตได้รับเบี้ยยังชีพครั้งสุดท้าย

คำสำคัญ: นโยบาย/ประกันรายได้/ผู้สูงอายุ

Abstract

The objectives of the research were (1) to study problems of policy implementation on cash allowance provision under the elderly income guarantee project in Nong Phai sub-district, Chum Phae district, Khon Kaen province, (2) to compare some problems of policy implementation on cash allowance provision under the elderly income guarantee project in Nong Phai sub-district, Chum Phae district, Khon Kaen province, and (3) to study recommendations on problems of policy implementation on cash allowance provision under the elderly income guarantee project in Nong Phai sub-district, Chum Phae district, Khon Kaen province. The research population was a total of the elderly receiving cash allowance under the state-run elderly income guarantee project in Nong Phai sub-district, Chum Phae district, Khon Kaen province, and the sampling size of 308 samples were selected and determined by Taro Yamane's calculation formula. The research instruments used for data collection were the checklist questionnaire. The data were analyzed by the statistics comprised of frequency distribution, percentage, arithmetic mean, and standard deviation. The mean differences of the population were analyzed by the independent T-test method.

The research of research were found as follows:

1) Problems of policy implementation on cash allowance provision under the elderly income guarantee project in Nong Phai sub-district, Chum Phae district, Khon Kaen province, were found to be overall at the highest level. When considered in each item in the descending order, the aspect "Allowance provision

procedures and the end of the elderly's allowance" was found to be at the highest level, followed by the aspect "Procedures of application and eligibility," and the aspect of "Characteristics of the eligible elderly" was found to be at the lowest level.

2) The comparison of problems of policy implementation on cash allowance provision under the elderly income guarantee project in Nong Phai sub-district, Chum Phae district, Khon Kaen province, was found that opinions of the elderly with different gender and educational level in Nong Phai sub-district, Chum Phae district, Khon Kaen province, were found not to be different, but those of the elderly with different age were found to be different at a statistically significant level of .05.

3) The recommendations on the problems of policy implementation on cash allowance provision under the elderly income guarantee project in Nong Phai sub-district, Chum Phae district, Khon Kaen province, were in details as follows:

(1) In terms of characteristics of the eligible elderly, the most frequent problem was lack of public relations on the characteristics of the eligible elderly, followed by community leaders' cooperation failure on allowance provision for the elderly, and no documents, brochures and leaflets for the elderly. In terms of the problem solution, the opinion that the local administrative organization was required to publicize the people characteristics of the eligible elderly to receive the elderly allowance and available documents used to receive the elderly allowance was found to be most required, followed by the opinion that community leaders were required to publicize through the village's public loudspeakers and to provide the elderly and their descendants with other related documents. (2) In terms of procedures of application and eligibility, the most frequent problem was the lack of public relations on procedures of application-form submission and eligibility examination, and on procedures of the elderly

allowance receiving. As well, in terms of the problem solution, the opinion that community leaders should be frequently trained or informed procedures of the elderly allowance, which were publicized clearly to the elderly, was found to be most required, followed by the opinion that related documents of the elderly allowance should be provided the elderly's descendants and frequently announced or publicized the elderly. And (3) the method of payment and termination of the elderly subsistence allowance. The most common problem was the delay in subsistence allowance, followed by the lack of public relations for the heirs. And if the elderly died in the middle to receive a subsistence allowance. The solution found out on the most telling steps, or how to inform the public. The second, the exact date of the monthly allowance payment, and give the dead to receive the last subsistence allowance.

Keywords: POLICY/ INCOME/ ELDERLY

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชาวไทย มาตรา 54 ระบุว่าบุคคลซึ่งมีอายุหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับการช่วยเหลือจากรัฐ หมวด 5 แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ มาตรา 80 ระบุว่ารัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ คนพิการหรือทุพพลภาพและผู้ด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งพาตนเองได้ และมาตรา 78 ระบุว่า รัฐจะต้องกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจ โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภคต่างๆ ในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ พระราชบัญญัติส่งเสริมการจัดสวัสดิการสังคม พ.ศ. 2546 หมวด 1 แนวทางการจัดสวัสดิการสังคม มาตรา 5 ให้มีการส่งเสริมและสนับสนุนบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา และองค์กรอื่น ได้มีส่วนร่วมในการจัดสวัสดิการสังคม พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. 2546 ได้ระบุไว้ในมาตรา 11 (11) ว่าผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง ส่งเสริม สนับสนุน การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามความจำเป็นได้อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม (ศรีสมร ขจรอนันต์, 2556, หน้า 1)

รัฐบาลในสมัยนางยิ่งลักษณ์ชินวัตรการดำเนินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้พัฒนาและปรับปรุงจากนโยบายเดิมของรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ โดยกำหนดการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้แก่บุคคลที่มีอายุ 60 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปทุกคน ในอัตรา 500 บาทต่อคน ต่อมารัฐบาลนางยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้มีนโยบายยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้แก่ผู้สูงอายุ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2554 อนุมัติให้ดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายเดือนแบบขั้นบันไดสำหรับผู้สูงอายุ ตามที่กระทรวงมหาดไทยเสนอทั้งนี้ตั้งแต่ปีงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ.2555 เป็นต้นไป โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินงานตามโครงการ (พิมพ์ทักษอร แสงทองไชย, 2558, หน้า 945)

เทศบาลตำบลหนองไผ่ จัดตั้งขึ้นตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ.2554 ตั้งอยู่ที่ บ้านหนองไผ่ เลขที่ 300 หมู่ที่ 3 มีพื้นที่ตำบล 16,625 ไร่ หรือ 26.6 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่แยกเป็นรายหมู่บ้านจำนวน 16 หมู่บ้าน มีประชากรทั้งสิ้น 10,371 คน แยกเป็นชาย 5,218 คน หญิง 5,153 คน จำนวนครัวเรือน 3,512 ครัวเรือน เป็นหน่วยบริการและดูแลผู้สูงอายุให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วม มีการประสานความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ในการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ได้ดำเนินการภายใต้ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2552 (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2552) มีผู้สูงอายุเป็นผู้สะท้อนสภาพปัญหาและความต้องการของตนเอง ซึ่งนับตั้งแต่ได้มีการดำเนินงานตามโครงการ เทศบาลตำบลหนองไผ่ ได้มีการปรับปรุงพัฒนา รวมทั้งแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยทรัพยากรและทุนทางสังคมเพื่อการดูแลคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ตลอดจนเพื่อหาแนวทางพัฒนาและเสริมสร้างการจัดสวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุ อย่างยั่งยืน (แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา พ.ศ. 2557-2561, 2557, หน้า 4)

ผู้วิจัยในฐานะนักพัฒนาชุมชน มีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านการพัฒนาชุมชน การจัดสวัสดิการสังคม และงานสังคมสงเคราะห์ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น เพื่อให้ทราบถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการดำเนินนโยบาย ตามโครงการว่ามีมากน้อยเพียงใด มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้าง เพื่อจักได้หา

แนวทางในการแก้ไขปัญหา ปรับปรุงและพัฒนาการบริหารงานในการจัดสวัสดิการสังคม ให้สอดคล้องกับความต้องการ ของผู้สูงอายุ เกิดการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน คุ่มค่า เป็นธรรมต่อผู้สูงอายุในชุมชนมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น

2.2 เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น ตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุ ที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาต่างกัน

2.3 เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น

3. สมมติฐานของการวิจัย

3.1 ผู้สูงอายุที่มีเพศแตกต่างกัน มีปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น แตกต่าง

3.2 ผู้สูงอายุที่มีอายุแตกต่างกัน มีปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่น แตกต่าง

3.3 ผู้สูงอายุที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดขอนแก่นแตกต่างกัน

4. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ผู้สูงอายุที่มีสิทธิรับเบี้ยยังชีพในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 1,341 คน

4.2 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2560 ถึงวันที่ 31 กรกฎาคม 2560

4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

ตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

4.4 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาไว้ 3 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ
- 2) ด้านขั้นตอนการยื่นคำขอและการตรวจสอบผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ
- 3) ด้านวิธีการจ่ายเงินและการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

5. วิธีดำเนินการวิจัย

5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.1.1 ประชากร (Population)

ได้แก่ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 16 หมู่บ้าน 1,341 คน (งานพัฒนาชุมชน สำนักปลัด เทศบาลตำบลหนองไผ่ ข้อมูล ณ เดือนกันยายน 2559)

5.1.2 กลุ่มตัวอย่าง (Samples)

ได้แก่ ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตตำบลหนองไผ่ อำเภอลำดวน จังหวัดขอนแก่น จำนวน 308 คน ผู้วิจัยได้ กำหนดกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) โดยใช้สูตรของ Taro Yamane (ยุทธ ไทยวรรณ, 2545 หน้า 107) ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{(1+Ne^2)}$$

เมื่อ n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
 N = จำนวนประชากร ซึ่งเท่ากับ 1,341 คน
 e = ค่าความคลาดเคลื่อนทางสถิติเท่ากับร้อยละ 5 หรือ 0.05

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า} \quad n &= \frac{1,341}{1+1,341(0.05^2)} \\ &= \frac{1,341}{4.35} \\ &= 308.27 \end{aligned}$$

ปัดทศนิยมได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 308 คน

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและเอกสารต่างๆตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 3 ข้อได้แก่เพศ อายุ และระดับการศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอลำดวน จังหวัดขอนแก่น โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน จำนวน 30 ข้อได้แก่

ด้านที่ 1 ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ด้านที่ 2 ด้านขั้นตอนการยื่นคำขอและการตรวจสอบผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ด้านที่ 3 ด้านวิธีการจ่ายเงินและการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพ

การประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเป็นลักษณะคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended Questionnaire) เพื่อให้เติมข้อความแสดงความคิดเห็นในการพัฒนาปรับปรุงเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

6. ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์การดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น	ระดับปัญหา		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	3.79	1.07	มาก
2. ด้านขั้นตอนการยื่นคำขอและการตรวจสอบผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	3.83	1.10	มาก
3. ด้านวิธีการจ่ายเงินและการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	3.85	1.14	มาก
รวม	3.82	1.10	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยรวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน โดยเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านวิธีการจ่ายเงินและการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รองลงมาได้แก่ ด้านขั้นตอนการยื่นคำขอและการตรวจสอบผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ที่มี เพศ อายุ และระดับการศึกษา ต่างกัน

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่นโดยรวม จำแนกตามเพศ

เพศ	N	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	152	3.91	.88	1.57	.15
หญิง	156	3.74	.98		

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยรวมไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพ ตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่นโดยรวมจำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	7.09	3	2.36	2.75	.04*
ภายในกลุ่ม	261.21	304	.85		
รวม	268.30	307			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอลำดวน จังหวัดขอนแก่น โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ของระดับความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอลำดวน จังหวัดขอนแก่น โดยรวม จำแนกตามอายุ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe)

อายุ	60-69 ปี	70-79ปี	80-89ปี	90ปีขึ้นไป
60-69 ปี	-		.4*	
70-79 ปี		-	.15*	
80-89 ปี			-	
90 ปีขึ้นไป				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอลำดวน จังหวัดขอนแก่น โดยรวมแตกต่างกันจำนวน 3 คู่ ได้แก่ ประชาชนที่มีอายุ 60-69 ปี กับ อายุ 70-79ปี ประชาชนที่มีอายุ 60-69 ปี กับ อายุ 80-89ปี และประชาชนที่มีอายุ 70-79 ปี กับ อายุ 80-89 ปี นอกนั้นไม่พบรายคู่ที่แตกต่าง

ตารางที่ 5 แสดงผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพ ตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอลำดวน จังหวัดขอนแก่นโดยรวมจำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2.60	3	.87	.99	.40
ภายในกลุ่ม	265.71	304	.87		
รวม	268.30	307			

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุ ตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

ตารางที่ 6 แสดงค่าความถี่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
1	ปัญหา	
	- ขาดการประชาสัมพันธ์ให้เข้าใจเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	43
2	- ผู้นำชุมชน ขาดการประสานงานเกี่ยวกับการจัดการที่ผู้สูงอายุจะได้รับเบี้ยยังชีพ	11
3	- ไม่มีเอกสาร แผ่นพับ ใบปลิว แจกให้ผู้สูงอายุ	9
	แนวทางแก้ไข	
1	- ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบให้เข้าใจถึงคุณสมบัติ และเอกสารที่ต้องใช้ในการรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ	38
2	- ผู้นำชุมชน ต้องมีการประชาสัมพันธ์ผ่านลำโพงประชาสัมพันธ์ของหมู่บ้าน	16
3	- ควรมีเอกสาร หรือข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องแจกไว้ให้ผู้สูงอายุ หรือลูกหลานได้รับทราบ	9

จากตารางที่ 6 พบว่า ประชาชนได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ขาดการประชาสัมพันธ์ให้เข้าใจเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รองลงมาคือ

ผู้นำชุมชน ขาดการประสานงานเกี่ยวกับการจัดการที่ผู้สูงอายุจะได้รับเบี้ยยังชีพ และไม่มีเอกสารแผ่นพับ ใบปลิว แจกให้ผู้สูงอายุ ส่วนด้านแนวทางแก้ไข พบว่ามากที่สุดคือ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบให้เข้าใจถึงคุณสมบัติ และเอกสารที่ต้องใช้ในการรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ รองลงมาคือ ผู้นำชุมชน ต้องมีการประชาสัมพันธ์ผ่านลำโพงประชาสัมพันธ์ของหมู่บ้าน และควรมีเอกสาร หรือข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องแจกไว้ให้ผู้สูงอายุ หรือลูกหลานได้รับทราบ

7. การอภิปรายผลการวิจัย

จากการสรุปผลการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

7.1 ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น พบว่า การดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่นโดยรวมทั้ง 3 ด้านอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การดำเนินการตามแนวทางนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุหรือกรอบที่ได้กำหนดไว้ไม่บรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ มีการจ่ายสวัสดิการสำหรับผู้สูงอายุรูปแบบหนึ่งที่รัฐจัดสรรให้ผู้สูงอายุ ดำเนินการโดยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบขั้นบันได ทำให้ผู้สูงอายุมีคุณภาพชีวิตที่ไม่ดีขึ้น ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ **ณัฐพงษ์ วงศ์ศรีจันทร์ (2554)** ได้ทำการวิจัยเรื่องความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการให้บริการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลภูเงิน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการให้บริการการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลภูเงิน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ดโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

7.2 การเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) จากสมมติฐานของการวิจัยว่า เพศของผู้สูงอายุผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้าง

หลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ประชาชนไม่ว่าจะเพศหญิง หรือเพศชาย มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุไม่แตกต่างกัน ฉะนั้นเพศ ของผู้สูงอายุจึงไม่มีผลต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ ของผู้สูงอายุแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ **ทัศนีย์ สุวดิษฐ์** (2554) ได้ทำการศึกษา ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเบี้ยยังชีพศึกษากรณีเทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์ อำเภอศรีราชาจังหวัด พบว่าผู้สูงอายุที่มีเพศต่างกันมีความพึงพอใจต่อการจ่ายเบี้ยยังชีพ ไม่แตกต่างกัน

2) จากสมมติฐานของการวิจัยว่า อายุของผู้สูงอายุผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความคิดเห็น ต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิจารณารายคู่ด้วยวิธีการของ พบคู่ที่แตกต่างกันจำนวน 3 คู่ ได้แก่ อายุ 60-69 ปี กับ อายุ 70-79 ปี คู่อายุ 60-69 ปี กับ อายุ 80-89 ปี และคู่อายุ 70-79 ปี กับอายุ 80-89 ปี และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิจารณารายคู่ด้วยวิธีการของ พบคู่ที่แตกต่างกันจำนวน 2 คู่ ได้แก่ อายุ 60-69 ปี กับ อายุ 70-79 ปี คู่อายุ 60-69 ปี กับ อายุ 80-89 ปี และด้านวิธีการจ่ายเงิน การมอบอำนาจและการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงพิจารณารายคู่ด้วยวิธีการของ พบคู่ที่แตกต่างกันจำนวน 1 คู่ ได้แก่ คู่อายุ 60-69 ปี กับ อายุ 80-89 ปี นอกนั้นไม่พบรายคู่ที่แตกต่าง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้สูงอายุมียุ่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุแตกต่างกัน ฉะนั้นอายุของผู้สูงอายุจึงมีผลต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ ของผู้สูงอายุ สอดคล้องกับงานวิจัยของ **ทัศนีย์ สุวดิษฐ์** (2554) ได้ทำการศึกษา ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเบี้ยยังชีพศึกษากรณีเทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์ อำเภอ ศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า

ผู้สูงอายุที่มีอายุต่างกันมีความพึงพอใจต่อการจ่ายเบี้ยยังชีพในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3) จากสมมติฐานของการวิจัยว่า ระดับการศึกษาของผู้สูงอายุผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพมีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับ เบี้ยยังชีพที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยรวม ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ประชาชนไม่ว่าจะระดับการศึกษา มีความคิดเห็นต่อการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุไม่แตกต่างกัน ฉะนั้นระดับการศึกษาของผู้สูงอายุจึงไม่มีผลต่อการดำเนินนโยบาย ด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัย ของทัศนีย์ สุวดิษฐ์ (2554) ได้ทำการศึกษา ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเบี้ยยังชีพ ศึกษากรณีเทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า ผู้สูงอายุระดับการศึกษาต่างกันมีความพึงพอใจต่อการจ่ายเบี้ยยังชีพ ไม่แตกต่างกัน

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบประเด็นที่น่าสนใจและสามารถนำมาเป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ ดังนี้

1) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านที่ 1 คือ ด้านคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พบว่า ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น อยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก คือ ข้อ 1 ที่ว่า มีการประชาสัมพันธ์คุณสมบัติสำหรับผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างทั่วถึง ดังนั้น เทศบาลควรมีการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึงและพัฒนาให้ถึงระดับมากที่สุด

2) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านที่ 2 คือ ด้านขั้นตอนการยื่นคำขอและการตรวจสอบผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พบว่า ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตาม

โครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น อยู่ในระดับมาก คือ ข้อ 2 ที่ว่า มีการชี้แจงวิธีการดำเนินงานที่ชัดเจนให้ผู้สูงอายุเข้าใจ ดังนั้น เทศบาลควรมีการชี้แจงวิธีการดำเนินงานที่ชัดเจนและพัฒนาให้ถึงระดับมากที่สุด

3) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านที่ 3 คือ ด้านวิธีการจ่ายเงินและการสิ้นสุดการได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ พบว่า ปัญหาการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุในเขตหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อยู่ในระดับมาก คือ ข้อ 6 ที่ว่า ท่านเข้าใจกรณีผู้มีสิทธิได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุสิ้นสุดลงในกรณีแจ้งสละสิทธิการขอรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ดังนั้น เทศบาลควรมีการชี้แจงขั้นตอนการแจ้งสละสิทธิการขอรับเบี้ยยังชีพที่ชัดเจนและพัฒนาให้ถึงระดับมากที่สุด

8.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1) ควรศึกษามาตรการในการปรับปรุงระบบการให้บริการต่อผู้สูงอายุที่มารับบริการการดำเนินนโยบายด้านเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุของตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ

2) ควรศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยที่มีผลต่อการให้บริการต่อผู้สูงอายุที่ได้รับเบี้ยยังชีพตามโครงการสร้างหลักประกันรายได้ของผู้สูงอายุของตำบลหนองไผ่ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

3) ควรศึกษาทัศนคติข้อเสนอแนะและพฤติกรรมของผู้มารับบริการเพื่อนำผลการศึกษามาปรับปรุงและพัฒนางานด้านการให้บริการ

เอกสารอ้างอิง

- ทัศนีย์ สุวดิษฐ์. (2554). “ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเบี้ยยังชีพ ศึกษากรณีเทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี”. **การค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต**. วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2554.
- เทศบาลตำบลหนองไผ่. (2557). แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา (พ.ศ.2557-2561).สำนักปลัด: เทศบาลตำบลหนองไผ่
- ณัฐพงษ์ วงศ์ศรีจันทร์. (2554). “ความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการให้บริการจ่ายเบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลภูเงิน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด”. **การค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ศรีสมร ขจรอนันท์. (2556). “ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการด้านการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลค่านาดี อำเภอโพธารอง จังหวัดร้อยเอ็ด”. สารนิพนธ์ ศาสตราจารย์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.